

LIPOVEC

NOVINY OBCE HORNÉ SRNIE

AUGUST 1994

č.2

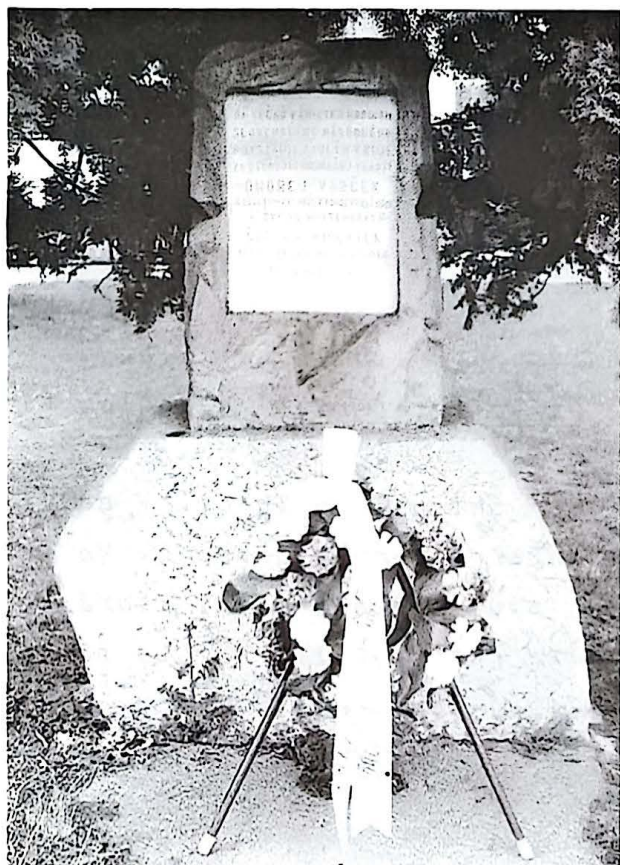
ROČ.III

Boli sme ako iní,
neprecítili sme lásku domova.
Čím sme sa previnili,
že nemohli sme po vojne začať znova?

Vojna to je krutý čas,
odísť do boja sme museli.
Ťažké chvíle čakali nás,
dušu, srdce vlasti sme dali.

Skôr ako vlastné plody lásky a života,
uzreli sme tvár smrti.
Túžili a čakali sme na návrat do nášho sveta,
nedočkali sa nás rodni ani naši milí.

NA VEČNÚ PAMIATKU HRDINOM
SLOVENSKEHO NÁRODNÉHO
POVSTANIA PADLÝM V BOJI
ZA OSLOBODENIE NAŠEJ VLASTI
ONDREJ VARČEK
*28.10.1914 ZAHYNUL V KONCENTRAČNOM
TÁBORE VO WITTENBERGU
ŠTEFAN MIKLATEK
*16.8.1909 ZAHYNUL V BOJOCH
SNP V MOŠOVCIACH

NIEKOĽKO SLOV O POVSTANÍ

Na Slovensku začalo zbližovanie názorov na vojnu a jej ciele medzi rôznymi skupinami odboja už v roku 1941. Spoluprácou rôznych ilegálnych skupín odboja bol v decembri 1943 vytvorený spoločný orgán komunistickej strany a občianskeho bloku: Slovenská národná rada.

Hlavnou úlohou Slovenskej národnej rady bola príprava Povstania. Vojenské ústredie na čele s podplukovníkom Jánom Golianom vypracovalo plán vojenského vystúpenia vo vhodnej chvíli.

Za najvýhodnejší sa pokladal variant, podľa ktorého mali dve slovenské divízie sústredené na východnom Slovensku, vo chvíli, keď sa sovietske vojská priblížia k hraniciam Slovenska, preraziť z tyla front. Zvyšok slovenskej armády by držal Slovensko proti Nemcom. To by umožnilo sovietskym vojskám rýchly postup až k Viédni. Úspešné povstanie by tak podstatne skrátilo vojnu a uchránilo územie Slovenska pred dlhými a ničivými bojmi.

Druhý nepriaznivejší variant Povstania počítal s tým, že nemecké vojská začnú obsadzovať Slovensko. Potom slovenská armáda bude držať a brániť aspoň Stredné Slovensko. (Povstalecký trojuholník).

Skôr ako sme mali možnosť oboznámiť vojenské velenie v Moskve s plánom Povstania, rozhorela sa na Slovensku partizánska vojna. Povstanie teda muselo začať podľa druhého, menej priaznivého variantu.

Už od začiatku augusta 1944 boli partizánske akcie na Slovensku na dennom poriadku. Partizáni prepadávali žandárske stanice, vojenské sklady, nemecké stráže v podnikoch. 6. augusta zničili pri obci Štiavnik nemeckú automobilovú kolónu. 9. augusta partizáni vyhodili do vzduchu most pri Kraľovanoch nad Hornádom. 8. augusta odzbrojili slovenskú vojenskú jednotku umiestnenú v Demänovskej doline. Dňa 12. augusta bratislavská vláda vyhlásila stanné právo (štatárium) na celom Slovensku.

21. augusta partizáni obsadili obec Sklabiňu v Turci. V noci z 23. na 24. augusta zatarasili tunely pri Kraľovanoch a Strečne. Vo vrútkach zadržali partizáni nemeckú vojenskú misiu generála Ottu, ktorá utekala z Rumunska, a na druhý deň ju v Martine postrieľali. Bol to barbarský čin najmä preto, že členkou misie bola aj žena.

Zástupcovia SNR i Vojenského ústredia sa snažili partizánske akcie zabrzdiť, lebo sa obávali nemeckého vojenského zásahu na Slovensku, ale lavínu sa nepodarilo zastaviť.

Bratislavská vláda stratila kontrolu nad krajinou. Nemci považovali obsadenie Slovenska za nevyhnutné. Večer 29. augusta 1944 minister národnej rady Ferdinand Čatloš oznámil v rozhlase príchod nemeckých vojsk na Slovensko. Hneď po tom o 20.00 hod. vydal podplukovník Ján Golian vojenským posádkam v mene povstaleckého Vojenského ústredia dohovorené heslo: "ZAČNITE S VYSTÁHOVANÍM". Bol to rozkaz na ozbrojený odpor proti okupantom.

Na druhý deň 30. augusta v banskobystričskom rozhlase prečítali proklamáciu o vyhlásení Povstania.

K povstaniu sa pripojili všetky posádky na strednom Slovensku a posádka v Trnave. Povstalecká armáda mala po mobilizácii asi 60 000 mužov. Nazývala sa Prvá československá armáda na Slovensku. Jej prvým veliteľom bol generál Ján Golian (v hodnosti povýšený po vypuknutí Povstania) a neskôr ho vystriedal generál Rudolf Viest. Ďalšie ozbrojené sily Povstania tvorili partizáni, četníci, finančná stráž a miestne ozbrojené milície.

V partizánskych oddieloch, ktoré mali asi 18 000 mužov boli príslušníci vyše 30 národov. Prvoradou úlohou povstalcov bolo zadržať nemecké vojsko, chrániť obyvateľstvo, udržať aspoň jadro povstaleckého územia do príchodu oslobodzujúcich spojeneckých vojsk z východu.

Bola to ťažká úloha. Najťažšie boje sa odohrávali na strednom Slovensku. Päť dní bojovali vojaci, partizáni a oddiel Francúzov v Strečnianskej úžine. O Turiec sa bojovalo tri týždne. Ťažké boje sa odohrali o prechody cez Nízke Tatry na juh od Ružomberka. Ďalšia oblasť bojov bolo Pohronie: obec Telgárt, Hronská Dúbrava, Svätý Kríž, Banská Štiavnica a na Ponitří pri Bačovanoch.

Od polovice októbra tlak nemeckých vojsk na povstalecké územie vzrástol a 20. októbra začala sústredená ofenzíva nielen z juhu, ale aj zo západu a východu. 27. októbra nemecké vojská obsadili srdce Povstania - Banskú Bystricu. Vojaci a partizáni ustupovali do hôr.

Vojaci a partizáni ustupovali do hôr. Veliteľov armády generálov Viesta a Goliana už 7.októbra zajali a neskôr v Nemecku popravi-
li. Zajatých slovenských vojakov odvážali transporty do Nemecka do
táborov. Zvlášť nemecké protipartizánske a policajné jednotky pre-
česávali krajinu, mestá a dediny. Väznice sa plnili antifašistami i
rasovo prenasledovanými. Začali masové popravy a teror civilného oby-
vateľstva. Povstanie bolo po dvoch mesiacoch vojensky porazené a po-
tlačené.

Napriek vojenskému neúspechu Povstanie zvíťazilo na mnohých
dôležitých úsekoch:

- Povstanie bolo príspevkom k zápasu protihitlerovskej koalície.
- Povstanie postavilo Slovákov do jedného radu s ostatnými slobodomy-
seľnými národmi.
- Veľká časť národa prejavila v Povstaní svoje demokratické zmýšľanie
a preto je našou najväčšou demokratickou tradíciou.
- Slovenský národ v Povstaní dokázal, že je schopný veľa obetovať.
- Povstanie vytvorilo národné politické orgány a to Slovenskú národnú
radu a Zbor povereníkov.

Preto Slovenské národné povstanie bolo ale i do budúcnosti zostane
veľkou posilou pre tých, ktorí sa usilujú o zvrchované, demokratické
a Slobodné Slovensko v rodine slobodných a demokratických štátov Euró-
py.

Podľa najnovších učebných textov
z našej histórie
Dr. Pavol Č E R V E N Ý

PODIEL OBCE HORNÉ SRNIE NA SLOV. NÁRODNOM POVSTANÍ

Obec Horné Srnie svojou polohou nenáležala medzi územia, ktoré je
možné označiť ako "povstalecké", ale nie je pravdou, že by v pohnutých
obdobíach Slovenského národného povstania kladne neprispela značným
podielom k dramatickým udalostiam, ktorými vrcholil víťazný boj spojen-
cov nad hitlerovským Nemeckom.

Okrem toho, že poloha kraja v ktorom sa obec nachádza bola veľmi priaznivá pre prechody hraníc medzi Slovenskom a zemiami českomoravskými /samozrejme, že prechody boli vždy spájané s rizikami/, čoho využívali tí, ktorí prichádzali z okupovaného protektorátu Böhmen und Mahren, aby sa zapojili do bojov, ktoré na viacerých miestach Slovenska prebiehali, pomerne značný počet občanov našej obce bol aktívne zapojený ako do príprav, tak i samotného priebehu SNP.

Na tomto mieste musíme najprv spomenúť tých, ktorí v bojoch za slobodu položili na oltár vlasti to najdrahšie: svoje životy. Bol to Štefan Miklátek, ktorý padol v boji pri Mošovciach a Ondrej Varček, zajatý ako vojak Slovenskej povstaleckej armády, odvlečený do zajatia, zomrel v koncentračnom tábore vo Wittenbergu. Štefan Húserka bol ranený v bojoch v oblasti Harmanca a bola mu amputovaná ruka v predloktí.

Medzi tých, ktorí sa podieľali už na príprave SNP a ktorí prešli takmer všetkými najtvrdšími bojmi s nemeckými armádami, patril rodák obce Tomáš Beňo. Tento ako vojak - záložník bol povolaný k výkonu vojenskej služby v slovenskej armáde. Bol príslušníkom protiletadlového delostreleckého pluku v Bratislave, odtiaľ bol odoslaný na stredné Slovensko do Nemeckej na vzdušnú ochranu naftových rafinérií v Dubovej. Na strednom Slovensku, najmä v oblasti Banskej Bystrice a celého Horehronia už prebiehali horúčkovité prípravy na povstalecký boj. Tomáš Beňo sa za zvláštnych okolností u jedného kopaničiara stretol s organizátorom povstania Ernestom Bielikom, veliteľom partizánskej skupiny Jánošík, ktorá vzrástla na silnú brigádu o počte asi 1.880-2000 bojovníkov. Po odchode do hôr a patričnej príprave bola brigáda Jánošík i s inými partizánskymi oddielmi a oddielmi slovenskej povstaleckej armády nasadená do bojovej akcie oslobodenia a obsadenia Banskej Bystrice, ktorá sa stala centrom vojenskej a politickej sily SNP. Po splnení tohoto úkolu časť vojakov SNP a partizánskych jednotiek bola z Banskej Bystrice presunutá do iných oblastí, kde zúril už tvrdé boje. Partizánska brigáda Jánošík sa z Banskej Bystrice presunula do oblasti Brezna, partizánske oddiely operovali na celom Horehroní a do dejín SNP sa najviac zapísali mená Telgart, Heľpa, Šumiac, Pohronský Bukovec /tu Nemci pravdepodobne zradou dostali do rúk generála Viesta a Goliána/, ktorý bol vo februári 1945 spálený do základov a i.

Rad slovenských dedín ľahlo popolom, desiatky hromadných masových hrobov rozsiatych nielen po strednom Slovensku, ale i v iných častiach našej zeme /Brezina pri Trenčíne a i./, sú dôkazom obetí a hrdinstva, ktoré priniesol za svoju slobodu Slovenský národ a spolu s ním aj príslušníci iných národov a národností, ktorí v boji SNP bojovali proti Nemcom a ich spojencom.

Po čiastočnom potlačení SNP v Banskej Bystrici a v mestách a miestach Slovenska sa partizáni, medzi ktorých už patrili aj bojujúce jednotky armády, stiahli do hôr, odkiaľ podnikali bojové a diverzné akcie proti živej i materiálovej sile nepriateľa, až do príchodu oslobodzovacieho 4.Ukrajinského frontu, s ktorým postupoval aj náš Československý armádny zbor vedený generálom Svobodom. Tomáš Beňo bol dňa 1.februára 1945 preradený od partizánskej brigády /ktoré príchodom oslobodujúcich armád vlastne zanikli/ k horeuvedenému Čsl. armádnemu zboru a už ako vojak československej armády sa zúčastňoval ďalších bojov na území Slovenska a Moravy. V boji pri Strečne bol ranený a na niekoľko dní stratil úplne sluch, ktorý sa mu vracal až po dlhšom čase. Koniec vojny a hodiny víťazstva prežíval niekde v oblasti mesta Svitavy. Na civil však čakal ešte ďalšie tri mesiace pre plnenie úkolov pri zaisťovaní poriadku v miestach, kde sa jednotlivé skupiny vzdorujúcej časti nemeckej armády ešte tvrdo bránili a odmietali kapituláciu.

Okrem horemenovaných štyroch rodákov obce Horné Srnie sa aktívne účastnili Slovenského národného povstania títo hornosrnianski občania: Martin Prosňanský, Anton Záhumenský, Jaroslav Marton, Ján Kristín, Jozef Papiernik, Augustín Doboš, Ján Belko, Augustín Varček, Anton Cabala, Ľudovít Chlebana, Anna Chlebanová, Ľudovít Beňo, manželka Masárovci, Emil Kučo, Augustín Fabuš, Ondrej Kebísek, Jozef Pavlačka, František Pobiecky, Jozef Kostka, Ľudovít Bujak, Alojz Kebísek a i. Niektorí z menovaných prešli i koncentračnými tábormi v Nemecku, či už za priamu účasť v bojoch, alebo za pomoc poskytovanú osobám bojujúcim, lebo prenasledovaným.

Toto je len veľmi stručné a krátke podanie toho, čím naša obec do SNP prispela, v súčasnej dobe však už je veľa pravdivej a neskreslenej literatúry o tejto veľmi zložitej epoche našich národných dejín a malo by byť našou morálnou povinnosťou s pravdou tejto problematickej dejinnej etapy zoznámiť sa čo najvernejšie.

Anton B E Ň O

ШТАБ ПАРТИЗАНСКОГО ДВИЖЕНИЯ
Воинский Совет
4-го Украинского Фронта

Выдана Бенюх Томаш
в том, что он с 26 " августа 1944
по 1 " февраля 1945 состоял в партизанском отряде
партизан бригады им. Дмитрия (Кр. Били) должности
д. с. м.
Выбыл из отряда в связи с расформированием отряда

Начальник Штаба Партизанского Движения при
Воинском Совете 4-го Украинского Фронта
Полковник А. П. Погребенко (Погребенко)
Начальник отделения кадров
Капитан Р. Б. Каров (Каров)

1945 г. ок/0702

Partizánsky preukaz pána Tomáša Beňa

PAMÄTNÍKY

Sú zviazané s vážnymi udalosťami a ľudstvo aj ich prostredníctvom necháva za sebou pečať kultúrnosti. Pamätníky v našej obci sú rôzne. Dva najstaršie boli postavené patrónovi farnosti. Výber miesta pre ich umiestnenie nebol náhodný. Obidva boli postavené pri pôvodných drevených mostoch. Pri vstupe do obce nás aj teraz víta Sv. Ján Nepomucký a mnohí pri ceste okolo snímajú klobúk na pozdrav.

Známejší je pamätník, ktorí postavili občania účastníkom 1. svetovej vojny. Tým čo sa domov živí nevrátili. Ich mená a priezviská sú na

priečelí pamätníka, ktorý je umiestnený v areáli kostola. Pamätáme na nich a príležitostne položíme kvet, alebo zapálime sviečku aj napriek tomu, že 1.svetová vojna skončila pred 76 rokmi.

Oslobodenie našej obce pred ukončením 2.svetovej vojny si pravidelne pripomíname pri ďalšom pamätníku, ktorý je postavený v peknom prostredí Klubu Cementár. Je skromný, ale veľavravný. Dotýka sa hrozného obdobia o ktorom nie sú niektoré udalosti dostatočne známe. Tento pamätník oznamuje, že je postavený na počesť dvom rodákom. Mladí, plní života narukovali s ostatnými, aby pomohli nám a vlasti. Nemysleli, že sa už medzi svojich najmilších nevrátia. Mali rôzne cesty, ale rovnaké ukončenie života. Zomreli skôr, ako chceli. Za nás, za vlast.

Ďalším miestom v obci, ktoré nesie odkaz je malý priestor na Vríšku s pamätníkom, ktorý postavili naši občania po ukončení 2.svetovej vojny. Je prejavom vďaky Najvyššiemu Pánovi za ochranu v čase 2.svetovej vojny. Chýba na ňom pôvodný verš, preto citujeme jeho obsah:

Pane, Ty láskou a trestom riadiš
krdle svojich oviec,
keď vojna zúrila, ramenami ochrany
zastal's našu obec,
za to sme Ti vďační.

Hornosrnianskí veriaci.

Vážení čitatelia Lipovca,

v tomto roku je okrúhle výročie Slovenského národného povstania. Z pamätníkov, o ktorých píšeme, sa tohoto obdobia dotýka ten, ktorý je venovaný pánovi Ondrejovi Varčekovi a pánovi Štefanovi Miklátkovi. O ich živote, resp. o rodine sa aspoň z pragmentov dočítate v článkoch Štefan a Ondrejova rodina.

R E D A K C I A

Š T E F A N

Ničím sa nelišil od vrstovníkov. Až na to, že mal 10 súrodencov. Z toho štyri sestry. Žije už len pani Anna Liptáková a na svojho brata spomína s úctou. Bol pracovitý, ale nemal šťastie na trvalé zamestnanie. Najviac sa mu darilo v Prahe. Bol predavačom u firmy, ktorá dlho prosperovala. Boli spokojní s jeho prácou a sám bol šťastný, že si pomerne dobre zarobil. Až do času bankrotu firmy.

Znova ostal nezamestnaný. Potom pracoval len príležitostne. Aj napriek tomu bol optimista, s humorom prežil aj tieto problémy. Ostal slobodný, lebo sa mu nepodarilo vytvoriť podmienky pre založenie rodiny.

Aj Štefan musel narukovať. Slúžil v Bratislave. V kasárňach nemali dobré podmienky na ubytovní. Miesto jeho postele bolo v prievane, z čoho mal zdravotné problémy. Z prievanu mu ochoreli oči. Dlhو sa liečil, ale choroba neustupovala. Dostal sa na doliečenie do zdravotného stredu v Kovarciach. Jeho zdravotný stav sa zlepšil. Tu ho navštívil aj jeho otec. Potom dostal aj priepustku a sám navštívil rodinu v Hornom Srní. Na jeho návštevu doteraz v rodine spomínajú. Prinášal domov včelí med, ktorý bol vzácnosťou.

Nebol úplne vyliečený, ale jeho zdravotný stav dovolil, aby ho odvelili do Povstania. Štefanova rota operovala v okolí Mošoviec. Sám neposlal domov žiadnu správu, ani odkaz. Až po vojne prišlo oznámenie, že zahynul v bojoch pri Mošovciach, kde je údajne aj pochovaný, ale hrob rodina nenašla. Správy o jeho skone boli strohé. V boji prišiel o obidve nohy a následkom úrazu zomrel.

Rodine ostala len spomienka na veselého optimistu Štefana. Aj fotografia túto charakteristiku potvrdzuje.

ONDREJOVA RODINA

Začala veľmi skromne. Ondrejova láska bola slečna Mária a popri dvorení stačil vo voľnom čase postaviť rodinný domček, hoci s malým dlhom. A potom sa rozhodli, že sa zoberú. Od 6.11.1943 mladá rodinka Varčekovcov rozšírila počet obyvateľov v ulici Prúdy II. V domácnosti sa šikovne obracala mladá pani Mária. Ruky mala vždy pripravené pre prácu, ktorá bola rôznorodá. Rada robila všetko okolo domácnosti, na poli a vďaka šila krojované odevy.

Láska a porozumenie boli v ich domácnosti denní hostia. Ich spoločné želanie sa malo naplniť koncom roka 1944. Čakali narodenie dieťaťa. Osud

im nedoprial túto krásnu chvíľu prežiť spolu. Ondrej narukoval. Bolo to v auguste 1944. Odišiel do Zlatoviec a odtiaľ bol odvelený do oblasti Povstania. Cestou vlakom sa počas zastávky v Trenčianskej Teplej stretol s kamarátom Štefanom, ktorý mu hovoril ako sa dá dezertovať. Túto možnosť odmietol. Bol čestný a svoju úlohu chcel splniť.

Ich rota operovala v okolí Starých Hôr a organizácia zlyhala. Boli roztriešení a tak sa Ondrej so svojim priateľom Antonom dostal do zajatia. Bolo to 1. novembra 1944. Nasledoval transport do Nemecka cez Poľsko. Zima bola neúprosná, cesta zdĺhavá a už počas nej mnohí prechladli.

Z Nemecka poslal Ondrej manželke lístok s oznamom, že sa má dobre. Oznámil, že je zdravý, čo ale pravda nebola. V lístku, ktorý Ondrej posielal 10.12.1944 bolo uvedené aj jeho zajatecké číslo 52573. Bol zvedavý, ako sa majú doma, preto pani Mária odpovedala listom, ktorý cez hranice do Protektorátu prepašovali rodine Kuliškovej do Štítnej. Odtiaľ list poslali do Wittenbergu. Odpoveď už neprišla.

Koncom decembra 1944 pani Mária šťastne povila dievčatko. V ťažkej chvíli jej pomáhali rodičia, s ktorými určitý čas aj bývali. Ondrejov

osud od príchodu do Nemecka z časti popísal jeho bojový priateľ Anton. Bol to dramatický príbeh. Po transporte v nákladných vozňoch sa dostali do severného Nemecka. Boli v zajateckom tábore až do 23. januára 1945. Od tohoto dňa prešli peši až do Wittenbergu. Cestou jedli len veľmi málo a postupne chorľaveli. Nevládnych zajatcov Nemci strieľali a nechali pri cestách. Ondrej a jeho priateľ Anton boli tiež zoslabnutí a chorí. Dostali sa do Nemocnice. Začiatkom marca Ondrej vážne ochorel a v polovici marca 1945 zomrel. Podľa osobnej aj písomnej správy od pána Antona bol Ondrej pochovaný katolíckym kňazom vo Wittenbergu.

Uvedené údaje dostala pani Mária až po skončení vojny. Ostala sama so svojou dcérkou Aničkou. Aj pri veľkom nešťastí našli oporu u rodičov a príbuzných. Správe o smrti manžela a otca svojej dcéry úplne neverila. Dlho očakávala, že raz sa Ondrej vráti. Neprišiel. Neskoršie cestou organizácie medzinárodného Červeného kríža požiadala overiť miesto, kde je Ondrej pochovaný. Správy, ktoré dostala nepotvrdili úplne informácie spolubojovníka pána Antona.

A život išiel ďalej. Vďaka pochopeniu v rodine, pocítila pani Mária ozajstnú pomoc. Veď ju aj potrebovala. Nebola zamestnaná. Starala sa o Aničku a príležitostne si šitím aj zarobila. Stačila splácať dlh. Boli to ťažké roky. Pri toľkých starostiach na seba nemyslela. Taktne sa vyhla aj ponukám na sobáš. Bola a je presvedčená, že vernosť má zadržať aj po smrti partnera. Verí, že Božím riadením sa stalo, aby ostala sama so svojou dcérou. Je spokojná, že sa tak stalo.

Anička vyštudovala, zmaturovala aj napriek tomu, že po dovŕšení 18 roku jej sirotsky príspevok prestali vyplácať. Rovnako o podporu prišla aj pani Mária. Začala pracovať vo Vesne. Anička tiež začala pracovať. A doma nelenili, čo mohli sami si dopestovali. Ale skromnosti im nechýbalo. Cení si pomoc rôznych organizácií.

Prišli aj šťastnejšie roky. Kolobeh života sa ani i nich nezastavil. Anička zaľúbila a pani Mária dostala dobrého zaťa. Pán Július je dobrý manžel a starostlivý otec. Prišli vnúčence a pani Mária opäť pomáha v domácnosti. K druhej pohode prispela spoločná prestavba rodinného domu, ktorý si vybavili k spokojnosti..

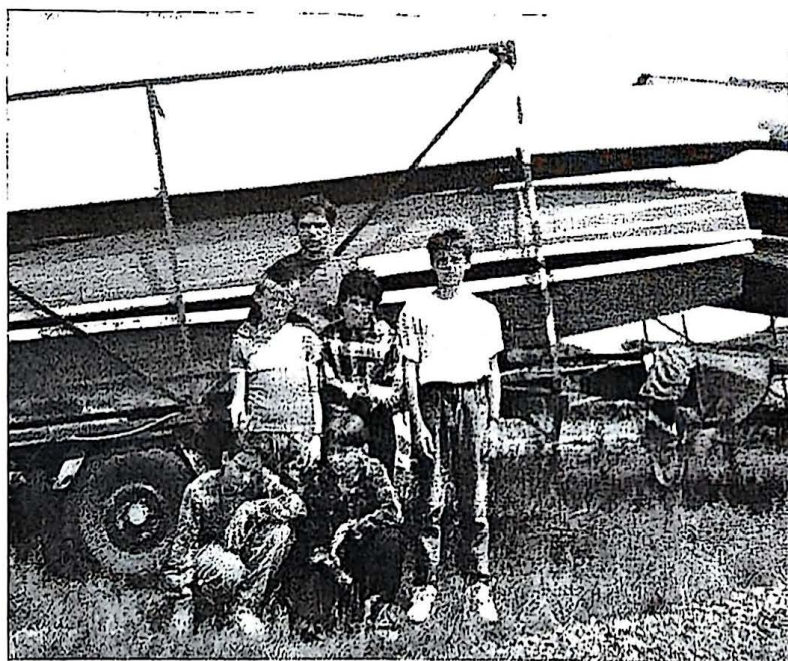
Dnes majú vnuci Ivan a Peter svoje rodiny, svoje zamestnanie a svoje problémy. Dúfajú, že čoskoro starej mame privedú svoje potomstvo. Budú to očakávané pravnúčence. A pani Mária bude ešte šťastnejšia, lebo ako hovorí, zlé sa na dobré obrátilo. K tomu prispieva aj vnučka Janka, s ktorou pani Mária trávi najviac času.

Pani Mária ani v najťažších chvíľach veľa od spoločnosti nepožadovala. Snažila sa svoje problémy riešiť sama aj vlastným odriekaním. Opätilo sa jej to. Preto je spokojná, ale spomienku na svojho Ondreja ností v srdci stále. Spomienku oživuje aj fotografia Ondreja, ktorú aj Vám milí čitatelia Lipovca zverejňujeme. Podľa rodinnej dokumentácie a rozhovoru s pani Máriou Varčekovou spracoval

Ing. Alojz **KRAJČI**

KRÁTKO ZO ŠPORTU

MEDAILE Z MAJSTROVSTIEV SLOVENSKA

Vítazné družstvo

V dňoch 11. a 12.6.1994 sa uskutočnili v Bratislave v Jarovskom ramene Majstrovstvá Slovenska v jazde na pramici P-5. V tomto vodáckom viacboji veľmi dobre obstáli pretekári vodáckeho klubu "Delfín" Horné Srnie. V kategórii žiakov posádka v zložení: Lipták Juraj, Černička Vladimír, Chlebana Dušan, Kovačovic Zdenko a Michálik Peter obsadila 1.miesto a obhájila vlaňajší titul Majstrov Slovenska, viď fotografia. Na peknom 3.mieste sa umiestnila i posádka mužov.

Pán Zdenek **LIPTÁK**

Redakcia časopisu Lipovec blahoželá víťaznému družstvu k dosiahnutiu pekných výsledkov a 1. miestu na majstrovstvách Slovenska.

V Ď A K A .

Bolo Vás veľa
vojakov v bojoch, či v povstaní.
Za slobodu národa,
útrapy ste znášali.
Vrátili Ste sa mlčky,
budovali ste domov, otčinu.
Tak bolo treba,
bez fanfár.
V čase minulom
sme na Vás aj pozabudli.
Preto dnes hovoríme prosto,
ďakujeme Vám za všetko.

R E D A K C I A .

Vydavateľ: Obecný úrad Horné Srnie

Zodpovedná redaktorka: Ing. Jolana Híková

Registrácia: Okresný úrad Trenčín č. 120-456/1992 - RK

Vytlačila: Marta Valovičová, Moravská 4, Nemšová